

faar Lov til at arbejde og spare op, saa værdsagob, hød først til Staten. Men der er desuden ved disse Afgifter, som her er Tale om, det Mærkelige, at der ikke siges til den Paagjældende: Du skal betale Afgift af det, Du eier. Nei, tværtimod, Du skal betale Afgift af det, Du skylder, altsaa af det, som Du ikke eier. Det er som sagt i Reglen temmelig betydelige Afgifter i Forhold til Bedkommendes Evne til at betale, og det er selvindlysende, at dette maa være en Hindring for det fremadskridende Jordbrug. Det er altsaa ikke paa Grund af den pekuniære Afgift, som saaledes hviler paa Jordbruget i sin Helhed, at man fordrer Statten ophævet, men det er netop fordi den hviler paa den Enkelte, der skulde være Samfundets Pioner. $\frac{1}{2}$ pCt. Afgiften, som for saa Dage siden blev foreslaaet ophævet som en lignende urimelig, ufornuftig Byrde paa Jordbruget, kan langt fra stilles i Klasse med denne urimelige Skat. Ingen vil dog nægte, at her i vort Land er Jordbruget Fundamentet for al Statsindtægt, for al Virksomhed. Man skulde altsaa synes, at den Mand, hvem det særlig paahviler at fremme og vedligeholde Samfundets Statteevne, nemlig den høitærede Finantsminister, maatte være særlig interesseret i at faae den Slags Skatter ryddet af Veien. Vi maa betale Skat, det indrømme vi, men de Skatter, som hindre vor Fremskriden, hindre vor Virksomhed, maa dog Ingen være mere interesset i at søge at faae ryddet af Veien end den høitærede Finantsminister. Naar jeg derfor har ment at burde indbringe et Forslag, som skal gjælde for $2\frac{1}{2}$ Aar, og som ikke alene omfatter de Laan, som konverteres, hvad der selvfølgelig falder derindunder, men i det Hele taget foreslaar denne Afgift hævet foreløbig i $2\frac{1}{2}$ Aar, saa ligger der ganske vist for mit Vedkommende den Tanke bagved, at ere vi først ved den høitærede Finantsministers Hjælp blevne af med Statten i $2\frac{1}{2}$ Aar, haaber jeg ogsaa, at den er fuldstændig opført, at vi saaledes ad indirekte Veie kunne komme til at opfylde et af de Krav, som Jordbrugerne gennem deres Delegerede for kort Tid siden fremsatte overfor Staten. Nu veed jeg vel, at den høitærede Finantsminister nødvendigvis rører ved gamle Skatter, og jeg er fuldstændig enig med ham i, at det ikke er godt at røre ved dem, man er en Gang vant til dem, man veed, at man skal af med dem, og man skal i Reglen have noget Andet i Stedet. Men i dette Dieblit, da Statskassen har Maad til det, forekommer det mig, at der, naar man anerkjender, at Jordbruget har Trang til Assistance, er al Anledning til at

gribe den Leilighed, som Konverteringen giver til foreløbig at blive af med denne Skat. I Løbet af de $2\frac{1}{2}$ Aar kunne vi jo altid tænke over, om vi skulle gjenindsføre den eller endelig ophæve den. Jeg er som sagt i al Almindelighed enig med den høitærede Finantsminister i, at man nødvendigvis skal røre ved de gamle Skatter. De gamle Skatter skulde dog helst være paa en eller anden Maade Afgifter enten af Ens Forbrug eller af Ens Formue og Leilighed, men her er der Tale om en Skat, som hviler paa det, man ikke eier, paa det, man skylder bort. Jeg antager, at man vanskelig kan tænke sig et mere forfæstligt Statteobjekt end Ens Gjæld. Hvad der gjælder Stempelafgiften, gjælder ligeledes Thinglæsningsgebyret. Thinglæsningen følger nødvendigvis med alle Dokumenter, og Thinglæsningsgebyret følger Stempelafgiften som Tjeneren sin Herre, og det synes dog at være urimeligt, at de enkelte Jordbrugere, efter at de paagjældende Embedsmænd ere komne paa fast Gage, vedblivende skulle saa at sige lønne disse Embedsmænd, ikke ved en Skat fordelt paa Alle, men ved en Skat, der hviler paa de Enkelte, der skulle have deres Forhold som Jordbrugere ordnet. Dersom man derimod sagde: denne Afgift i sin Almindelighed hæves, men der skal vedblivende betales for Thinglæsningen og Udfærdigelsen af Dokumenterne en mindre Afgift til Retskriverne som et Tillæg til deres Løn under den Forudsætning, at man fik sine Dokumenter tilbage fra Herredskontoret inden en vis given Frist, saa tror jeg, vi vilde være tilfredse. Bælum-Affæren viser i sine yderste Konsekvenser, hvorledes vi i saa Henseende i mange Retninger ere fillede. Der er ingen Tvivl om, at hvis man kunde indstrænke Thinglæsningsgebyrerne til en mindre personlig Afgift til vedkommende Herredskontor mod en hurtig Besørgelse af Dokumenterne, vilde det være til stor Fordel for Jordbrugerne. I det Hele mener jeg, at Thinglæsningsgebyrerne burde ophæves af samme Grund, som jeg anførte for Ophævelsen af Stempelafgiften. — Da jeg ikke veed, hvorledes den høitærede Finantsminister vil stille sig til dette Forslag, skjøndt jeg nok har en Anelse om det, vil jeg blot bemærke, at selv om han ikke, hvad jeg dog haaber, vil gaa ind paa Forslaget i dets Helhed, er der dog naturligvis en Mulighed for, at det kunde omændres saaledes, at det i alt Fald kom til at gjælde for Konverteringen af de Laan, som i disse $2\frac{1}{2}$ Aar vilde blive konverterede, saa at Stempelafgiften og Thinglæsningsgebyrerne kunde bortfalde for de Laan, som virkelig ere Konverteringslaan.